

første behandling i dag kan bidrage hertil. Mange beregninger må også foretages, således at forslaget's virkninger kan foreligge klart for befolkningen, og jeg går ud fra, at forslagsstillerne deler ønsket herom. Alt i alt vil forslaget vedrørende indkomstskatten betyde en skattnedsættelse på 475 mill. kr. til ca. 1,5 million skatteydere eller i gennemsnit godt 300 kr. pr. skatteyder. For det store flertal af skatteydere — de 90 pct., som falder ind under den såkaldte proportionalsskat — bliver skattelettelsen dog næppe meget over 200 kr. i gennemsnit. For den enkelte skatteyder vil virkningen ganske afhænge af de nærmere omstændigheder med hensyn til indkomst, hustruindtægt og børneantal. Hvis mange ved at se på forslaget's tabeller når til større beløb, kan det kun betyde, at andre får mindre nedsættelser eller endog som nævnt skatteforhøjelser. Mere sikkert ligger det for de større indtægter på over en snes tusinde kroner. Den gennemsnitlige skattnedsættelse vil for disse skatteydere andrage et par tusinde kroner pr. skatteyder, hvortil kommer, at det vel bliver de samme skatteydere, som stort set får gavn af de foreslåede nedsættelser af formue- og selskabsskatterne, således at der snarere bliver tale om et gennemsnitligt beløb på henimod 3 000 kr. Da de fleste af disse skatteydere vel også vil drage nytte af den værdistigning på faste ejendomme, som ejendomsskatternes bortfald vil betyde, kan man jo ikke undre sig over, at de små hundredtusinde skatteydere, som tjener mest her i landet, ser med nogen tilfredshed på forslaget. Derimod er det jo et spørgsmål, hvorledes den øvrige befolkning vil bedømme den måde, hvorpå det konservative folkeparti og det liberale venstre vil løse det, som ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Poul Møller, ved fremsættelsen kaldte vor tids største sociale problem.“

Under den efterfølgende debat blev finansministerens synspunkter imødegået af ordførerne for de forslagsstillende partier, mens de øvrige ordførere gik imod forslaget.

Thorkil Kristensen, der lige var udtrådt af venstres folketingsgruppe, vendte sig ligeledes mod forslaget, som han hverken i teknisk henseende eller med hensyn til dets økonomiske rækkevidde kunne tiltræde. Han håbede, at regeringen kunne modstå fristelsen til at konkurrere med oppositionen om skattelettelse. Hvad der tiltrængtes, var en liberal finanspolitik. „Det er ønskeligt at få reduceret den direkte beskatning i det omfang, hvori det er muligt, når balancen i samfundet skal bevares, og derfor må det modsvares af besparelser i langt højere grad i forhold til skattelettelserne, end det her er sket. Der må være mere balance mellem besparelse og skattelettelse, sådan som jeg fremhævede det i min finanslovtale i december, og sådan som jeg forsøgte at få det gennemført, da venstre og det konservative folkeparti havde drøftelser om de samme problemer for et års tid siden. Jeg tror, det ville have været klogt at følge denne tankegang også rent politisk, fordi det altid er betænkeligt som opposition at